

Punt de Vista

EL PUNT

El Punt expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

EDITORIAL

Una retirada que posa fi a la guerra però no al conflicte

Les xifres parlen per elles mateixes: 4.415 soldats nord-americans morts, 32.000 soldats ferits i més de 100.000 militars i civils iraquians morts. Des que l'any 2003 l'expresident George W. Bush va ordenar la invasió de l'Iraq amb l'objectiu de destruir les suposades armes de destrucció massiva que pogués tenir el règim de Saddam Hussein, i que mai van ser trobades, la poderosa màquina nord-americana de fer la guerra ha destruït el país; ha contribuït a destrossar i fer desaparèixer un llegat patrimonial i cultural mil·lenari; no ha evitat els enfrontaments entre les comunitats sunnites i xiïtes, amb els kurds sempre a l'expectativa, i ha deixat l'Iraq en un perillós desgovern. Ara s'han retirat les tropes de combat, però encara queden més de 50.000 soldats nord-americans per, segons el president Barack Obama, donar suport i assistir les forces de seguretat iraquianes, que estan constantment amenaçades pels atemptats terroristes d'origen divers. És cert que Obama ha començat a complir la seva promesa electoral de retirar les tropes de l'Iraq, però el panorama que hi ha al país és desolador. Després de set anys de la invasió dels EUA i altres forces aliades, com era el cas de l'Estat espanyol sota el guiatge d'Aznar, l'Iraq s'ha convertit en un dels països més inestables del món, amb grans dificultats per trobar un equilibri polític i econòmic, i amb les ferides entre els diferents grups ètnics i religiosos que hi ha al país més obertes que mai.

Tarragona no només guanya terreny al mar

El BOE ha certificat aquesta setmana la ja anunciada inversió al port de Tarragona, que, a través d'una injecció de més de 76 milions d'euros, es preveu que guanyarà 18 hectàrees al mar per ampliar el moll de la Química. En un moment econòmic com l'actual, en què parlar d'inversió és gairebé sinònim de retallada, cal celebrar que un motor econòmic clau com és el port de Tarragona no freni les seves ànsies expansives i projecti amb vista a final d'any l'inici d'obres d'una ambiciosa proposta que ja té sobre la taula candidatures d'empreses que s'hi volen instal·lar. Més enllà d'aquesta injecció milionària a la costa tarragonina, l'ampliació del port s'ha de convertir, també, en un argument prou sòlid que serveixi per desencallar, de retruc, altres infraestructures claus al país –com ara la reivindicada A-27– que en el moment de concebre-les i planificar-les han tingut present el paper que juga el port de Tarragona i el seu mercadeig.

OMBRES D'AGOST

Imma Merino

Pavese i l'estiu

Confesso que jo també m'he fet del *fisbuk* i fins i tot que no me'n penedeixo, d'haver-ho fet perquè, per exemple, aquest agost he tingut la possibilitat de llegir en el mur de Xavier Antich les lluminoses notes de les seves "relectures" de la trilogia de Cesare Pavese composta per *El bell estiu*, *Entre dones soles* i *El diable als turons*. A través dels seus comentaris se m'ha anat fet present el lligam de la literatura de Pavese amb l'estiu i el meu lligam estival amb ella. Va ser en un estiu de la meua adolescència que vaig descobrir *El bell estiu* i les ganes de viure dels seus personatges: "En aquell temps sempre era festa. N'hi havia prou amb sortir de casa i traspasar el carrer per tornar-se com boges". És una evocació d'un passat des d'un present conscient del fet que el pas del temps ha dut decepcions i tristesses. Però la felicitat també va existir. Ho va apuntar Italo Calvino: "Existeix una història de la felicitat en Pavese, d'una difícil felicitat en el cor de la tristesa". Així ho ha reconegut Xa-

vier Antich en la seva relectura de la trilogia paveseana descobrint-hi alguna cosa que no recordava: "Una felicitat que travessa els personatges més enllà del tedi i l'estancament aparent de les seves vides; i unes immenses, vertiginoses ganes de viure". Per altra part, la felicitat en l'imaginari de Pavese es lliga als records de la infància viscuda a Santo Stefano Belbo, el poble del Piemont envoltat de turons d'on, quan era encara un nen, va partir amb la família després de la mort del pare. Però, com reflecteix la seva literatura, no deixarà mai d'habitar mentalment el paisatge de la infància. I de recordar-ne els estius. Això mentre que el narrador d'*El diable als turons* arriba a dir una cosa amb la qual cada vegada m'hi reconec més: "De la meua infantesa només recordo els estius". Com també sento cada cop més aquests versos de Pavese: "El camp és un verd ple de misteris//pel nen que hi ve a l'estiu". Els sento perquè, cada estiu, el nen (o la nena) revé davant un verd ple de misteris.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

Cal Degollat

Santi Massaguer

A totes les viles i pobles existeix un establiment emblemàtic que és punt de trobada de la nissaga local. Sol ser un establiment de begudes o de menjars, que fa de catalitzador de la vida ciutadana. L'essència d'aquests locals és que obren moltes hores, acullen una clientela bigarrada i els propietaris tenen la virtut de liderar moltes de les tertúlies que s'hi solen prodigar. A mi

em té el cor robat Cal Degollat, un antic restaurant popular situat en l'entramat de carrers de Llagostera que compleix tots aquests requisits. Tot i l'esgarrifor que produeix l'apel·latiu, resulta ser el nom oficial de la casa i no un malnom que es pronuncia mig d'amagat. La denominació es veu que és tan antiga que ni els propietaris actuals que el traginen en coneixen el seu origen, per bé que el poden dir. Una de les coses més extraordinàries que té Cal Degollat és que des de primera hora del matí ja s'hi

pot menjar, a preus populars, qual-sevol plat per consistent que sigui... En Xevi Butiñach, l'hereu degollat, és l'encarregat de cantar les disponibilitats gastronòmiques. Sentir de bon matí... "Tenim peus de porc amb allioli, vedella amb bolets, platillo de sípia i mandonguilles, bacallà fregit amb mongetes, o costelles i xuies a la brasa" pot esdevenir un esglai per aquell que pretén esmorzar un talladet i una peça de brioixeria. Els que hi van per endrapar, generalment, no tenen necessitat de fer cap repàs al migdia.